

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van **20 oktober 2003**
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.26.440/01/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, autobestuurder, geboren te _____ op _____
, wonende te _____ ;
2. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____
, wonende te _____ ;

Beklaagd van :

zie bijlage :

Te

De eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. vanaf 1 mei 2000 tot en met datum der dagvaarding 13 MEI 2003

Bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1 5^a a), 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1-5^a a), bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruikt te hebben, aangelegd te hebben of ingericht te hebben voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval

meer bepaald o.a. houten paletten, twee tractoren in herstelling, verschillende machines, oud ijzer, lege vaten

B. op niet nader te bepalen data in de periode vanaf 1 januari 1996 tot en met datum der dagvaarding 13 MEI 2003

Bij inbreuk op de artikelen 2, 3 § 2-2°, 12, 14 § 1, 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens het decreet te hebben overtreden door spijs het verbod afvalstoffen achtergelaten of verwijderd te hebben in strijd met de voorschriften van het decreet of de uitvoeringsbesluiten ervan, namelijk door bedrijfsafvalstoffen, meer bepaald o.a. houten paletten, twee tractoren in herstelling, verschillende machines, oud ijzer, lege vaten te hebben achtergelaten of verwijderd te hebben of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij:

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 § 1 of § 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 § 2;

3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11;

4° door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

- a. mag verwijderen voor zover er geen merklijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of
- b. nuttig kan toepassen

C. minstens vanaf 1 januari 1996 tot en met de dag der dagvaarding 13 MEI 2003

bij inbreuk op de artikelen 2, 3 § 2 2°, 13 § 1, 17 tot 20, 56.1., 58 en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, onverminderd de toepassing van andere bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten als de natuurlijk persoon of rechtspersoon die afvalstoffen beheert of verwijdert, nagelaten te hebben alle maatregelen te nemen die redelijkerwijs van hem kunnen worden gevraagd om gevaar voor de gezondheid van mens of voor het leefmilieu, meer bepaald risico voor water, lucht, bodem, fauna en flora, geluids- of stankhinder, schade aan natuur- en landschapsschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken

de eerste en de tweede zich tevens voor de tenlasteleggingen B en C te horen veroordelen bij toepassing van artikel 59 van het hoger vermeld decreet tot het verwijderen van de afvalstoffen die zijn achtergelaten in strijd met de bepalingen van het hoger vermeld decreet binnen een door de rechtbank vastgestelde termijn.

C. vanaf 1 januari 1996 tot en met de dag der dagvaarding 13 MEI 2003

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 22 mei 2003 werd betekend aan de beklaagden persoonlijk ;
- de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te _____ op 28 mei 2003 onder de referte _____ ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van _____ substituut procureur des Konings, in zijn voordracht van de zaak en in zijn eis ;
- de beklaagden in hun middelen van verdediging voorgedragen door henzelf en door hun advocaat mr. _____ met kantoor te _____

1. Aanpassing van de dagvaarding

Op de openbare terechtzitting van 30 juni 2003 heeft de rechtbank een materiële vergissing in de dagvaarding rechtgezet. De tweede tenlastelegging C werd omschreven als tenlastelegging D. Partijen werden ingelicht over deze verbetering.

2. Gegrondheid van de strafvordering

2.1.1.

Op 26 februari 2001 werd door de wijkagent van _____ vastgesteld dat in _____ op landbouwgrond van de beklaagden een zeer grote hoeveelheid grond en steengruis werd verdeeld. De omwonenden bleken zich zorgen te maken en vreesden dat bij hevige regenval hun eigendommen zouden onderlopen (st. 1). Op het terrein werden een niet te tellen aantal hopen aangetroffen – volgens de beklagde een 60 à 70-tal, volgens een werknemer van _____ - een 150-tal, met her en der tussen de aarde steengruis vermengd. Ook werden drietal vrachtwagens met fijn steengruis, een hoeveelheid dakpannen en bakstenen, oud ijzer, lege vaten en houten paletten aangetroffen (st. 4 – foto's : st. 13-16). De beklaagden beschikten noch over een milieuvergunning noch over enige stedenbouwkundige vergunning i.v.m. het perceel _____ waar voormelde goederen werden aangetroffen. Bij brief d.d. 1 december 2000 hadden familieleden (mede-eigenaars) van de beklaagden voor deze feiten klacht ingediend en erop gewezen dat deze toestand kandidaat kopers afschrikt en tot een minwaarde leidt (st. 29 – foto's : st. 30-32). De opslag van autobanden, schroot, metalen vaten, oude aanhangkarren van tractoren en een tractor met graaflaadopbouw werd in een verslag d.d. 3 juli 2002 van een inspectiebezoek uitgevoerd voor de gemeentelijke milieuambtenaar van _____ bestempeld als een milieuvergunningsplichtige activiteit ingedeeld als een klasse 1-inrichting (rubriek 2.1.1. van de bijlage 1 bij Vlarem I) (st. 55).

2.1.2.

De eerste beklagde legde op 27 februari 2001 de volgende verklaring af : *"Ik ben de eigenaar van de grond ... Op dit perceel werden een 60 à 70 vrachtwagens grond gebracht door [ ] in 1996. Die had de bedoeling de aarde tijdelijk te stockeren. Daar er klacht op de hopen grond is, heb ik [ ] verwittigd om de aard te nivelleren en dit met een max van 50 cm hoogte. Ik heb geen vergunning aangevraagd voor deze werken omdat ik geen nodig heb. ..."* (st. 6). Uit de verklaring van een werknemer van [ ] en van de gedelegeerd bestuurder blijkt dat de grond en het gezeefd steenpuin op de eigendom van de beklagde werd gebracht op diens verzoek (st.7, 11 en 66).

2.1.3.

In een brief d.d. 30 maart 2001 van de toenmalige raadsman van de eerste beklagde aan de afdeling AROHM [ ] van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd voorgehouden dat de grond zou worden verspreid (maximum verhoging 20 cm), dat zich tussen de grond geen afvalstoffen of steengruis bevond, dat het steengruis diende voor de verharding van een losweg, het landbouwmateriaal oud was maar dienstig en de eerste beklagde het overige materiaal zou verwijderen (st. 20-21).

2.1.4.

Bij brief d.d. 9 maart 2001 van de stedenbouwkundig inspecteur voor [ ] werd meegedeeld dat de eerste beklagde werd uitgenodigd om een regularisatievergunning in te dienen voor het ophogen van het perceel zodat desgevallend tot een vergelijk zou kunnen worden gekomen (st. 23). Voor het stockeren en het opslaan van de materialen werd een herstellvordering bestaande in het herstel van de plaats in de vorige staat ingediend (*"Verwijderen van alle gestorte en gestapelde afval en materialen zodat het perceel in de oorspronkelijke staat wordt teruggebracht"*), met een dwangsomvordering van 61,97 EUR. In de herstellvordering werd aangegeven dat volgens het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 goedgekeurd gewestplan [ ] het perceel waarop de inbreuk werd vastgesteld deels gelegen is in een woonegebied met landelijk karakter en daarna een in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. In een landschappelijk waardevol gebied mogen alle handelingen en werken worden uitgevoerd die overeenstemmen met de aangegeven bestemming voor zover zij de schoonheidswaarde van het landschap niet in het gevaar brengen. De gestockeerde materialen bevinden zich hoofdzakelijk in het landschappelijk waardevol gebied en door de aanwezigheid van de materialen wordt volgens de stedenbouwkundig inspecteur de landbouwbestemming van het gebied ernstig in het gedrang wordt gebracht, is die esthetisch niet aanvaardbaar en bovendien zeer storend in het agrarisch landschap (st. 27-28).

2.1.5.

Op 12 mei 2001 werd de eerste beklagde verhoord omtrent zijn inzichten om gevolg te geven aan de herstellvordering. Hij verklaarde : *"Ik neem kennis van de herstellvordering ... De toestand tot op heden is onveranderd gebleven uitgezonderd een paar containers oud ijzer die naar de schroothandelaar gebracht werden. Ik ben niet zinnens aan de toestand iets te wijzigen. Dit om de volgende reden. Ik zit verwickeld in een rechtszaak met mijn buurmannen .. De zaak is hangende bij het hof van beroep te Gent ... Als ik die zaak verlies, zit ik financieel aan de grond en zal al mijn eigendom verkocht worden. Ik wacht de uitspraak in deze zaak af .. Er werd tot op heden geen regularisatieaanvraag ingediend. Mocht ik na onderzoek van de Vlaamse Gemeenschap toch verplicht zijn een regularisatieaanvraag in te dienen, zal ik ter zake het nodige doen"* (st. 44).

2.1.6.

De tweede beklagde werd op 9 oktober 2002 verhoord en zij verklaarde : *"... Ik ben mede-eigenares van de grond gelegen kadastraal
Op 27/02/01 werden de werken stilgelegd. Sedertdien is de toestand onveranderd gebleven. Het landbouwmateriaal dat destijds op de grond stond, staat er nog. Het werd er geplaatst omdat een bestaande loods in het verleden afgebroken werd. Vandaar dat het landbouwmateriaal buiten blijft staan"* (st. 58).

2.1.7.

Op 2 december 2002 werd de beklagde opnieuw verhoord. Hij verklaarde : *".... Volgende zaken werden destijds door mij geplaatst op het perceel grond : oud ijzer, lege vaten, houten paletten, dakpannen en bakstenen, autobanden. Er werden reeds oud ijzer en autobanden verwijderd alsook de bakstenen en dakpannen. Momenteel staan volgende zaken nog op het terrein : een vijftigtal houten paletten die verzaagd zullen worden ; twee tractoren in herstelling ; een aanhangwagen met daarop twee ijzeren assen en twee ijzeren balken ; een kipaanhangwagen ; een platte aanhangwagen om stro te vervoeren ; een aardappelrooimachine ; een ploeg ; een grondbreker en een hooikeerder. Dit zijn machines die ik nog steeds gebruik. Bij gebrek aan stallingsplaatsen ben ik verplicht de machines buiten te stockeren. De vrachtwagens grond werden destijds door op mijn grond gestort .... De grond is onaangeroerd gebleven sedert de datum dat de nivelleringswerken stopgezet werden. Ikzelf heb twee vrachtwagens geschraapte afval gekocht van een aannemer. ... De bedoeling was de afval te gebruiken om de inrij van mijn woning te verharderen. De vrachtwagens asfalt zijn inmiddels verwijderd van het terrein. Ik heb geen vergunning voor het exploiteren van een klasse-I-inrichting. Ik heb nooit de bedoeling gehad een dergelijke inrichting te exploiteren. Ik heb enkel een aantal zaken laten buiten staan bij gebrek aan overdekte opslagplaats. Het merendeel van de aanwezige zaken worden door mij nog gebruikt. Ik ben bereid om de toestand van mijn terrein in de vorige staat te herschapen. Alle materialen die niet meer bruikbaar zijn, werden reeds verwijderd ..."* (st. 68-69 – zie ook foto's st. 71-75).

2.1.8.

Op de openbare terechtzitting van 30 juni 2003 verklaarde de eerste beklagde dat er geen afval was, doch wel landbouwmateriaal. Hij zegde bereid zijn op te kuisen. De tweede beklagde verklaarde dat het om werktuigen ging, dat het gerief altijd buiten stond en daarom verroest waren en dat ook zij bereid was alles op te kuisen tegen 15 september 2003.

2.1.9.

Door de politie van de zone werd op 29 september 2003 nazicht gedaan op het terrein Er werd genoteerd dat het duidelijk was dat er sedert de eerste vaststellingen een serieuze kuis was gehouden. Er werd verder aangegeven dat nog een tiental toestellen of materiaal aanwezig waren (frontlader voor tractor, eg, aanhangwagen met vacuümvat, bolder, frontlader, tractor, ploeg, bemester, mazouttank, hooikeerder, grasmaaier en eg) evenals brandhout afgedekt met houten paletten en een stapel houten paletten, hoofdzakelijk het merendeel gecentraliseerd achter de hoeve. Sommige van de toestellen werden door de verbalisant beschreven als roestig en niet meer recent gebruikt, doch de eerste beklagde gaf telkens aan dat zij door hem wel degelijk nog werden gebruikt. De verbalisant noteerde in zijn proces-verbaal dat hij omtrent de aangetroffen werktuigen niet kon zeggen of ze al dan niet nog functioneerden (map aanvullend onderzoek na dagvaarding).

2.2.

De beklagden worden vervolgd als daders/mededaders in de zin van artikel 66 van het strafwetboek (Sw.) om een inbreuk te hebben gepleegd op het stedenbouwdecreet (zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een grond gewoonlijk gebruiken, te hebben aangelegd en ingericht voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval in de periode vanaf 1 mei 2000 tot en met 16 mei 2003) (tenlastelegging A), twee inbreuken op het afvalstoffendecreet (achterlaten of verwijderen in strijd met dit decreet – tenlastelegging B – en geen maatregelen te hebben genomen om schade te beperken – tenlastelegging C) en een inbreuk op het milieuvergunningendecreet (klasse 1 inrichting vanaf 1 januari 1996 tot en met 16 mei 2003). De beklagden worden dus niet vervolgd voor een niet vergunde reliëfwijziging.

2.3.1.

Het Openbaar Ministerie heeft de periode waarvoor de beklagden worden vervolgd voor een inbreuk op artikel 99 § 1, 5° a) en 146 al. 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 (tenlastelegging A) beperkt tot de periode van 1 mei 2000 (datum van inwerkingtreding van dit decreet) tot 16 mei 2003. De rechtbank is van oordeel dat uit het dossiergegevens voldoende blijkt dat de beklagden het perceel dat kadastraal gekend is als oppervlakte van 75 a 15 ca, in die periode daadwerkelijk "gewoonlijk

hebben gebruikt voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval" in de zin van deze bepaling en aldus "de bij de artikelen 99 en 101 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd en voortgezet". Uit de vaststellingen van de verbalisanten (st. 4), de foto's van de plaatsgesteldheid (st. 14, 16, 30-32 en 72-75), de beschrijving gegeven door de stedenbouwkundig inspecteur (st. 27), het verslag van het inspectiebezoek uitgevoerd door een ambtenaar van de dienst leefmilieu van (st. 55 en 60) en de eigen verklaring van de eerste beklagde ("Volgende zaken werden destijds door mij geplaatst op het perceel grond : oud ijzer, lege vaten, houten paletten, dakpannen en bakstenen, autobanden ..." – st. 68) blijkt voldoende dat de beklagden op het voornoemde kadastrale perceel "gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval" zoals een hoeveelheid dakpannen en bakstenen, oud ijzer, lege vaten enz. ... hebben gestockeerd en dus dit perceel gewoonlijk hebben gebruikt voor de opslag van afval. De materialiteit van de feiten omschreven onder de tenlastelegging A kan dan ook niet worden betwist en ook het moreel element is in hoofde van de beide beklagden afdoende aangetoond.

2.3.2.

De rechtbank moet vaststellen dat uit het nazicht dat door de politie van ter plaatse werd uitgevoerd op 29 september 2003 dat het eigenlijke afval werd verwijderd en dat datgene wat er nog staat naar het oordeel van de beklagden "geen gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval" betreft maar werktuigen die nog worden gebruikt. Door de politieambtenaar werd in zijn proces-verbaal van nazicht aangegeven dat hij de juistheid (en dus ook de onjuistheid) van die stelling niet kon beoordelen. Het Openbaar Ministerie weerlegt dan ook niet de bewering van de beklagden dat de thans nog aanwezige voorwerpen geen "gebruikte of afgedankte voertuigen, allerhande materialen, materieel of afval" betreffen maar wel degelijk nog bruikbare voorwerpen en dus niets dat als afval zou kunnen worden beschouwd. De rechtbank moet er dan ook van uitgaan dat de onwettige toestand, die tot en met 16 mei 2003 nog aanwezig is, daarna en in elk geval op 29 september 2003 heeft opgehouden te bestaan.

2.3.3.1.

Artikel 146 al. 1, 1° van het decreet van 18 mei 1999 bestraft de personen die de bij de artikel 99 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning uitvoeren, voortzetten of instandhouden. De bij artikel 99 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning bestaat in casu in het gewoonlijk gebruiken van een grond voor de opslag van afval. Het staat vast dat de beklagden in de in de dagvaarding voorziene periode het perceel dat hun eigendom was daarvoor gewoonlijk hebben gebruikt. Zij hebben dan ook de vergunningsplichtige handelingen, werken of wijzigingen uitgevoerd en voortgezet. De door artikel 99 § 1, 5° a) omschreven handelingen bestaan in het gewoonlijk gebruik van de grond en vormen dus niet alleen een gewoontemisdrijf (er moet een gewoonte zijn opdat er strafbaarheid moet zijn) maar leveren door hun

aard ook een voortdurend misdrijf op. De feiten blijven strafbaar zolang de grond verder wordt gebruikt voor de opslag van afval, aangezien de personen die zulks doen de vergunningsplichtige handelingen "uitvoeren" en minstens "voortzetten". De notie "in stand houden" waarvan sprake in artikel 146 al. 1, 1° fine van het decreet van 18 mei 1999 wijzigt op zich niets aan de strafbaarheid van het uitvoeren en het voortzetten van de handelingen bedoeld door artikel 99 § 1, 5° a) van het decreet omdat "het uitvoeren en het voortzetten" zal blijven bestaan zolang het gewoonlijk gebruiken van de grond voor de opslag van afval blijft voortbestaan en met andere woorden zolang de afval ter plaatse blijft. Instandhouding levert dus in dit geval geen afzonderlijk strafbaar feit op, aangezien het samenvalt met het uitvoeren en voortzetten van het gewoonlijk gebruiken van de grond.

2.3.3.2.1.

Met artikel 4 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (inwerkingtreding 22 augustus 2003), werd aan artikel 146 van het decreet van 18 mei 1999 een derde en een vierde lid toegevoegd. Het derde lid luidt als volgt : *"De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1° ... geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijke kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"*.

2.3.3.2.2.

Onder randnummer 2.3.3.1. werd aangegeven waarom naar het oordeel van de rechtbank de instandhouding van de handelingen bedoeld door artikel 99 § 1, 5° a) van het decreet van 18 mei 1999 geen afzonderlijk strafbaar feit oplevert, aangezien die instandhouding onvermijdelijk vervat zit in "het uitvoeren en voortzetten" van deze handelingen. Een decriminalisering of depenalisering van de instandhouding zoals ingevoerd door artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999, voor zover toepasbaar in dit dossier, heeft dus geen enkele invloed op de strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlastelegging A aangezien de beklaagden deze feiten hebben uitgevoerd en voortgezet.

2.3.3.2.3.

Volledigheidshalve en ten overvloede moet de rechtbank benadrukken dat artikel 146 al. 3 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003, in dit dossier in elk geval niet kan worden toegepast omdat de door artikel 146 § 1, 1° van het decreet bedoelde handelingen werden gepleegd in een ruimtelijke kwetsbaar gebied. Volgens artikel 146 al. 4 van het decreet van 18 mei 1999, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003, zijn agrarische gebieden met ecologische waarde of belang en agrarische gebieden met bijzondere waarde ruimtelijke kwetsbare gebieden. In dit

dossier werd de inbreuk (grotendeels) gepleegd in een agrarisch gebied dat landschapelijk waardevol is en dus in een ruimtelijk kwetsbaar gebied. Bovendien vormt de gepleegde inbreuk naar het oordeel van de rechtbank een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens een ruimtelijk uitvoeringsplan of een plan van aanleg, zoals heel duidelijk blijkt uit de herstelvoordring van de stedenbouwkundig inspecteur (*“Door de aanwezigheid van de materialen wordt de landbouwbestemming van het gebied ernstig in het gedrang gebracht en kan zowel stedenbouwkundig, als esthetisch niet aanvaard worden. Het perceel heeft een zeer wanordelijk aanblik en is bovendien zeer storend in het agrarisch landschap ... Dit kadert niet in een rationeel gericht landbouwbeleid. Tevens dient er over gewaakt dat deze gebieden in hun staat dienen bewaard te blijven”*).

2.4.

Zoals hierboven aangegeven blijkt uit de vaststellingen van de verbalisanten (st. 4), de foto's van de plaatsgesteldheid (st. 14, 16, 30-32 en 72-75), de beschrijving gegeven door de stedenbouwkundig inspecteur (st. 27), het verslag van het inspectiebezoek uitgevoerd door een ambtenaar van de dienst leefmilieu van (st. 55 en 60) en de eigen verklaring van de eerste beklaagde (*“Volgende zaken werden destijds door mij geplaatst op het perceel grond : oud ijzer, lege vaten, houten paletten, dakpannen en bakstenen, autobanden ...”* – st. 68) voldoende dat de beklaagden in strijd met de bepalingen van het afvalstoffendecreet afvalstoffen hebben verwijderd, achtergelaten of nuttig toegepast (tenlastelegging B). Evenzeer blijkt dat de beklaagden niet de vereiste maatregelen hebben genomen om schade aan natuur- en landschapschoon te voorkomen of zoveel mogelijk te beperken (tenlastelegging C). Ten slotte blijkt uit de voormelde elementen eveneens dat afvalstoffen werden opgeslagen zonder de vereiste vergunning (tenlastelegging D, zoals verbeterd).

3. De straftoemeting

3.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D, zoals aangepast, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zodat in hoofde van de beide beklaagden voor elk wat hen betreft voor deze feiten samen overeenkomstig artikel 65 Sw. slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste en dit is bestraffing voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B en C.

3.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie, voor zover die bekend zijn.

3.3.

Het kan niet worden aanvaard dat de beklaagden afval gaan opslaan zonder de vereiste vergunning. De beide beklaagden dienen de toepasselijke regels te respecteren : zij dienen zich te houden aan de regelgeving die de bevoegde overheid inzake afvalverwerking, milieuvergunningen en stedenbouw heeft uitgewerkt. Alleen op die manier kan het beleid inzake ruimtelijke ordening en afvalstoffen dat de overheid ter bescherming van het leefmilieu heeft uitgewerkt worden gerealiseerd. Dit verantwoordt enige gestrengheid bij de straftoemeting.

3.4.

De eerste beklagde is   jaar oud, autobestuurder in hoofdberoep en hobbylandbouwer in bijberoep naar door hem werd verklaard, de tweede beklagde is   jaar en huisvrouw. Zij wonen samen met hun twee kinderen. Zij beschikken beiden over een onberispelijk strafrechtelijk verleden wat enige mildheid bij de straftoemeting verantwoordt. Ten gunste van de beklaagden spreekt ook dat zij, zoals werd aangegeven in het proces-verbaal van nazicht, een serieuze kuis hebben gehouden.

3.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen bestraffing moet dan ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aan te sporen de regels inzake het leefmilieu in het algemeen en de afvalverwerking en de ruimtelijke ordening in het bijzonder te respecteren.

3.6.

De beklaagden hebben gevraagd om de uitspraak van veroordeling voor de hen ten laste gelegde feiten op te schorten. De rechtbank acht, in overeenstemming met het op de zitting geformuleerde ongunstig advies van het Openbaar Ministerie, een loutere schuldigverklaring geen adequate strafrechtelijke reactie op de door de beklaagden gepleegde feiten en is van oordeel dat dit de beklaagden onvoldoende de ernst zou doen inzien van deze feiten en bij hem onvoldoende een gedragswijziging zou bewerkstelligen. Bovendien valt niet in te zien hoe een veroordeling tot de betaling van een geldboete zoals door deze rechtbank wordt opgelegd, zou kunnen leiden tot de sociale declassering van de beklaagden.

3.7.

Om de voormelde doelstellingen van de straftoemeting te bereiken komt het noodzakelijk voor aan de beide beklaagden voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D zoals aangepast een geldboete op te leggen zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis. Aangezien de feiten zich deels voor en deels na 1 januari 2002 hebben voorgedaan dient de geldboete in EUR te worden opgelegd zonder omrekening.

3.8.

De beklaagde werd nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Er mag ook worden aangenomen dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten of aan andere misdrijven zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een termijn van drie jaar worden verleend voor een gedeelte van de lastens de beklaagden uitgesproken geldboete zoals nader bepaald in het beschikkend gedeelte van dit vonnis.

4. Overige vorderingen

4.1.

Onder randnummer 2.3.2. werd hierboven reeds aangegeven waarom naar het oordeel van de rechtbank uit het dossier blijkt dat de wederrechtelijke toestand op het kadastraal perceel vermeld in de dagvaarding een einde is gesteld.

4.2.

Er kan ook niet worden ingegaan op de in de dagvaarding vermelde vordering ex artikel 59 van het afvalstoffendecreet om de afvalstoffen te verwijderen omdat naar het oordeel van de rechtbank uit het dossier niet blijkt dat thans nog afvalstoffen aanwezig zouden zijn.

4.3.

Om dezelfde reden kan de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur evenmin worden ingewilligd.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;
Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 50, 65 en 66 ;
Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 5° a), 146 al. 1, 1°, 147, 157, 160, 198 en 204 ;
Decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, art. 2, 3 § 2, 2°, 12, 13 § 1, 14 § 1, 17 tot en met 20, 56.1. ;
Decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, art. 2, 3, 4 § 1, 39 § 1, 1° en 46 ;
Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM I), art. 1 en 5 § 1 en de

bijlage 1 bij dit besluit, meer bepaald de rubriek 2.1.1. ;
Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 8 ;
Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;
Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK

Verbetert in de dagvaarding de tweede *tenlastelegging C* als *tenlastelegging D*.

Zegt dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling in hoofde van de eerste beklagde _____ en de tweede beklagde _____ voor de in hoofde van hen bewezen geachte feiten op te schorten.

VEROORDEELT de eerste beklagde _____ voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D zoals aangepast, tot een GELDBOETE van 150,00 EUR, met 40 decimes verhoogd of 750,00 EUR bedragende.

VEROORDEELT de tweede beklagde _____ voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A, B, C en D zoals aangepast, tot een GELDBOETE van 150,00 EUR, met 40 decimes verhoogd of 750,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de eerste beklagde _____ en de lastens de tweede beklagde _____ uitgesproken geldboeten telkens zullen kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 45 dagen.

Verleent uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een periode van drie jaar voor een gedeelte van de lastens de eerste beklaagde en de tweede beklaagde uitgesproken geldboeten telkens groot 75,00 EUR, met 40 decimes verhoogd of 375,00 EUR bedragende en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor het met uitstel verleend gedeelte telkens op 23 dagen.

Spreekt de verplichting uit om een bedrag van 10,00 EUR, met 40 decimes verhoogd, 50,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk EENMAAL deze bijdrage in hoofde van de eerste beklaagde en EENMAAL deze bijdrage in hoofde van de tweede beklaagde

Wijst de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur voor de provincie (st. 27-28) zoals bezorgd met een brief d.d. 9 maart 2001 aan de procureur des Konings bij deze rechtbank (st. 23) af als ongegrond gelet op het door de beklaagden zelf uitgevoerde herstel.

Wijst de in de dagvaarding opgenomen vordering van de procureur des Konings om overeenkomstig artikel 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende voorkoming en het beheer van afvalstoffen de verwijdering van de achtergelaten afvalstoffen te bevelen af als ongegrond gelet op de door de beklaagden uitgevoerde verwijdering.

Legt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde een vergoeding op van 25,00 EUR (artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken).

Veroordeelt de eerste beklaagde en de tweede beklaagde hoofdelijk tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 222,43 EUR.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN DRIE.

Aanwezig :

alleensprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
ea adiunct-griffier.